

РЕШЕНИЕ

№ 7979

гр. София, 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разглежда докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110108647 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от И. Д. Ц. с ЕГН: *****, с адрес: АДРЕС съдебен адрес: АДРЕС чрез: адв. Л. Л. - САК, тел: *****, Lyubo_Lichev@abv.bg срещу „ФИРМА“ ЕООД, с ЕИК: 11111111, със седалище и адрес на управление: АДРЕС представлявано от управителите си ДПМ и ЗАС, с която се иска да бъде установено по отношение на ответника, че ищеца не му дължи сумата от 549,47 лева - главница, договорна лихва в размер на 57,92 лева, както и 65 лева разноски, ведно с всички други акцесорни парични задължения произтичащи от изпълнителен лист по ч.гр.д. №3408/2009г. по описа на СРС, 35 с-в, въз основа на който е било образувано изпълнително дело №2023***0400022/2023г. по описа на ЧСИ РА, рег.№*** на КЧСИ.

Твърди се, че с разпореждане по ч. гр. дело № 3408 от 20.02.2009г. на Софийски районен съд, 35 състав, са издадени заповед за изпълнение и изпълнителен лист, с които И. Д. Ц. е осъдена да заплати на „* банкаа“ АД с ЕИК:11111111 следните суми, а именно: 549,47 /петстотин четиридесет и девет лева и четиридесет и седем стотинки/ лева - главница, договорна лихва в размер на 57,92 /петдесет и седем лева и деветдесет и две стотинки/, както и 65 лева представляващи разноски. С договор за цесия от 28.12.2011г. „* банкаа“ АД е извършила цедиране на вземането си срещу И. Ц. на дружество „ФИРМА“ ЕООД. Поддържа се, че „****“ АД не е уведомила длъжника И. Д. Ц., като твърдя, не е изпълнила задължението си по чл.99, ал.3 от ЗЗД и цесията спрямо нея не възпроизвежда действие.

Сочи се, че с молба от 13.01.2023г. ФИРМА“ ЕООД е поискало да бъде образувано изпълнително дело при ЧСИ - РА и такова 2023***0400022 е образувано на същата дата.

Твърди се, че към момента на образуване на изпълнителното дело е била изтекла петгодишната погасителна давност съгласно чл. 117, ал.2 от ЗЗД

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна е депозирала писмен отговор, с който се оспорва иска като недопустим и неоснователен. Сочи се, че срещу длъжникът И. Д. Докова въз основа на процесната заповед за изпълнение и изпълнителен лист, от страна на

първоначалния кредитор *** АД е било образувано изп. дело под № 2010***0400300, отново по описа на ЧСИ РА, рег. № *** на КЧСИ. Била връчена покана за доброволно изпълнение, ведно с приложена заповед за изпълнение, получени лично от И. Д. Докова на 30.08.2010 г. и в предвидения в закона двуседмичен срок, длъжницата не е възразила срещу връчената ѝ заповед за изпълнение. Поддържа се, че дори при липса на други действия за принудително изпълнение, давностният срок в най - лошия случай би изтекъл на 14.09.2015 г.

Поддържа се, че петгодишната давност за вземането на ответника не е изтекла към датата на образуване на новото изпълнително дело 13.01.2023 г.

Претендират се разноси.

Като прецени събраните по делото доказателства, съдът намери от фактическа страна следното:

Ищецът И. Д. Ц. и „* банкаа“ АД са били страни по ч.гр.д. №3408/2009 г. на Софийския районен съд, I Г.О., 35 състав, по което е издадена Заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК от 20.02.2009 г.

На същата дата е издаден изпълнителен лист в полза на „банкаа ****“ ЕАД въз основа на постановеното незабавно изпълнение, което има заповедта за изпълнение по чл. 417 ГПК от 20.02.2009 г. за сумите: 549.47 лева- просрочена главница, по договор за банкаов кредит, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 16.01.2009 г. до окончателното заплащане на вземането, сумата от 29.87 лева договорна лихва за периода от 23.06.2008 г. до 16.01.2009 г., сумата от 28.05 лева наказателна лихва за периода от 22.07.2008 г. до 16.01.2009 г., както и сумите 25 лева платена държавна такса и 40 лева юрисконсултско възнаграждение.

По молба на вискателя „* банкаа“ АД от 16.06.2010 г. е образувано изп.дело №2010***0400300 по описа на ЧСИ РА. С молбата е поискано от съдебния изпълнител да наложи запор върху трудово възнаграждение на длъжника, получавано от „ФИРМА“ ЕООД.

Със запорно съобщение, с изх. № 2687/28.06.2010г., отправено до „ФИРМА“ ЕООД е наложен запор върху трудовото възнаграждение на И. Д. Ц..

Със запорно съобщение, с изх. № 3580/20.08.2010г., отправено до „ФИРМА“ ЕООД е наложен запор върху трудовото възнаграждение на И. Д. Ц..

С молба рег.№1683/18.05.2011 г. вискателят „* банкаа“ АД е поискал да бъде извършен опис на движими вещи на длъжника И. Д. Ц..

На 27.07.2012 г. съдебният изпълнител е конституирал „ФИРМА“ ЕООД като вискател по изпълнителното дело, в качеството му на цесионер на вземанията на * банкаа срещу длъжника на И. Д. Ц..

Със запорно съобщение, с изх. № 6327/08.04.2015г., отправено до „БАНАК“ АД е наложен запор върху всички банкаови сметки на длъжника И. Д. Ц..

С молба от 15.06.2018 г. вискателят „ФИРМА“ ЕООД е поискал налагане на запор върху трудово възнаграждение на длъжника.

С молба от 22.06.2018 г. вискателят „ФИРМА“ ЕООД е поискал налагане на запор върху трудово възнаграждение на длъжника.

Със запорно съобщение, с изх. № 5014/18.06.2018г., отправено до „* банкаа“ АД е наложен запор върху всички банкаови сметки на длъжника И. Д. Ц..

Със запорно съобщение, с изх. № 5013/18.06.2018г., отправено до *банка (*)“ ЕАД е

наложен запор върху всички банкаови сметки на длъжника И. Д. Ц..

Със запорно съобщение, с изх. № 997/28.01.2019г., отправено до „фирма“ е наложен запор върху трудовото възнаграждение на И. Д. Ц..

С молба рег.№6123/06.08.2019 г. вискателят „ФИРМА“ ЕООД е поискал да бъде извършен опис на движими вещи на длъжника И. Д. Ц..

С молба от 11.12.2019 г. вискателят „ФИРМА“ ЕООД е поискал налагане на запор върху трудово възнаграждение на длъжника.

С молба от 27.05.2020 г. вискателят „ФИРМА“ ЕООД е поискал налагане на запор върху трудово възнаграждение на длъжника.

Със запорно съобщение, с изх. № 4112/28.05.2010г., отправено до „ФИРМА“ ЕООД е наложен запор върху трудовото възнаграждение на И. Д. Ц..

На 01.04.2021 г. И. Д. Ц. е депозирала молба до съдебния изпълнител с искане изпълнителното дело да бъде прекратено, като се сочи, че за период по-дълъг от две години - между 2013 г и 2015 г. не са извършвани изпълнителни действия.

С постановление от 05.04.2021 г. ЧСИ РА е прекратила на основание чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК, изп.дело №2010***0400300.

По молба на вискателя „ФИРМА“ ЕООД от 13.01.2023 г. е образувано изп.дело №2023***0400022 по описа на ЧСИ РА. С молбата е поискано от съдебния изпълнител да наложи запор върху трудово възнаграждение на длъжника, запор върху вземанията по банкаови сметки на длъжника и да се извърши опис на движими вещи.

Със запорно съобщение, с изх. № 327/17.01.2023г., отправено до Дирекция „Интеграция на хора с увреждания, програми и проекти“ е наложен запор върху трудовото възнаграждение на И. Д. Ц..

Със запорно съобщение, с изх. № 329/17.01.2023г., отправено до „* банка“ АД е наложен запор върху всички банкаови сметки на длъжника И. Д. Ц..

Със запорно съобщение, с изх. № 328/18.06.2018г., отправено до „* банка “ ЕАД е наложен запор върху всички банкаови сметки на длъжника И. Д. Ц..

Въз основа на така приетата фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.124, ал.1 ГПК, всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. Съгласно чл.439 ГПК, длъжникът в изпълнителното производство може да оспори вземането, предмет на изпълнението, когато основава иска си само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.). По тези съображения, разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се

провежда /определение № 956 от 22.12.2010 г. по ч. т. д. № 886/2010 г. на ВКС, ТК, I ТО/. Като средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес чрез предявяване на иска по чл. 439 ГПК се дава право на длъжника да установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обС.телства, настъпили след съдебното му установяване, които обаче имат правно значение за неговото съществуване. Ето защо не всички правоизключващи и правопогасяващи факти имат отношение към спорния предмет, а само тези, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение /определение № 214 от 15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г., на ВКС, ГК, IV ГО/.

По изложените съображения в съответствие с императивните изисквания на процесуалния закон на изследване подлежат само онези факти, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист, по силата на който е образувано изпълнително производство.

В производството по чл. 410 или чл. 417 от ГПК на длъжника се връчва заповед за изпълнение, срещу която той може да възрази, ако оспорва вземането. Пасивното му поведение в предвидения срок създава презумпцията, че претендираното вземане е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист в полза на заявителя.

Нормата на чл.117, ал.2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл.414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл.416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обС.телството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл.414 ГПК преклузивен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл.424 ГПК – при новооткрити обС.телства и нови писмени доказателства /в посочения смисъл – определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.274, ал.3, т.1 ГПК/. Извън иска по чл.424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл.423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване искове – чл.252 ГПК (отм.), чл.254 ГПК (отм.), чл.255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. С оглед изложеното процесните вземания, произтичащи от влязла в сила заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, се погасяват с изтичането на 5-годишна давност. / в т.см. са определение №214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение №60818/15.12.2021 г. по гр. д. № 2482/2021 г. на ВКС, IV г. о., решение № 6/21.01.2016 г. по т.д. № 1562/2015 г. на ВКС, I т. о./.

Към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело - 2010***0400300 по описа на ЧСИ РА - 16.06.2010 г. и с оглед характера на заповедта за изпълнение- такава по чл. 417 ГПК, давността не е започнала да тече.

Според Постановление № 3 от 18. XI. 1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС, погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното

осъществяване на вземането.

С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, бе дадено различно тълкувание по отношение на погасителната давност – според касационната инстанция, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК /чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм./, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. С това решение бе обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд.

На основание нормата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение. С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, е дадено тълкувание по отношение на погасителната давност – според касационната инстанция, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК /чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм./, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

С Тълкувателно решение от 28.03.2023 г. по тълк. д. №3/2020 г. на ОСГТК на ВКС бе прието, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС

На основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното дело се прекратява ако вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. В процесния случай в периода след 27.07.2012 г. не са извършвани изпълнителни действия спрямо ищеца в продължение на 2 години, включени в конкретни изпълнителни способности и няма данни по изпълнителното дело вискателят /ответникът или присъединения вискател/ да е поискал извършването на такива.

Следователно, изпълнително дело №2010***0400300 по описа на ЧСИ РА е прекратено на 27.07.2014 г. по отношение на длъжника по силата на закона - на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК с изтичането на две години от датата, на която извършено последното изпълнително действие - в този смисъл т. 10 от ТР № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по т.д. № 2/2013 г.

Ето защо изпълнително дело № 2010***0400300 е било висящо до 27.07.2014 г. и на тази дата е прекратено ex lege без да е необходим изричен акт на съдебния изпълнител. В процесния случай това е констатирано и от същия след молба на длъжника, но в един по-късен период- чак на 05.04.2021 г.

Така до 27.07.2014 г. не е текла погасителна давност.

Предприетите след настъпилата перемпция изпълнителни действия/ на 08.04.2015г., 15.06.2018 г. 18.06.2018 г., 22.06.2018 г., 28.01.2019г, 06.08.2019 г., 11.12.2019 г., 27.05.2020 г. 28.05.2020 г. /като такива по вече прекратено производство, не са били от естество да поддържат неговата висящност, нито са от естеството да прекъснат давността, доколкото не са валидно извършени, а такива по премирало изпълнително дело.

По въпроса „Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?“ с разпореждане на председателя на Върховния касационен съд (ВКС) от 09.03.2023 г. е образувано Тълкувателно дело № 2/2023 г. за приемане от Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии (ОСГТК) на ВКС.

Поради липса на произнасяне от ВКС на същият съдебен състав не споделя възприето разрешение в решение № 10/16.02.2016 г. по гр. д. № 3231/2014 г. на ВКС, III г. о.; решение

№ 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о. и в решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г. о., в смисъл, че „след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ.“

Съдът счита, че изпълнителни действия, които са от естество да прекъснат давността, не биха могли да прекъснат последната, когато се извършват по изпълнително дело, прекратено по право на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Аргумент в подкрепа на горното се черпи от разясненията, дадени с ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС /т.10/, според които във всички случаи на прекратяване на принудителното изпълнение съдебният изпълнител служебно вдига наложените запори и възбрани, като всички други предприети изпълнителни действия се обезсилват по право, с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права /напр. купувачите от публична продаж/, както и редовността на извършените от трети задължени лица плащания. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. В хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се

обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл.116, б. ”в” ЗЗД, те не могат да доведат до прекъсване на давността. Освен от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, така изразеното виждане се подкрепя и от решение № 42 от 26.02.2016 г., постановено по гр.д. № 1812/2015 г. на ВКС, IV ГО; решение № 10/16.02.2016 г. по гр.д. № 3231/2014 г. на ВКС, III ГО; определение № 290 от 25.04.2018 г. по гр.д. № 3217/2017 г. на ВКС, III ГО/.

Възприетата от нас.ция съдебен състав практика не води до смесване на институтите на перемпцията и погасителната давност, а държи сметка за последиците на перемпцията по отношение на изпълнителното дело и валидността на извършваните изпълнителни действия.

Ето защо след като давността за вземането е започнала да тече от 27.07.2014 г. то същата изтича на 27.07.2019 г.

Така към 13.01.2023 г. – датата на образуване на изпълнително дело № 2021***0401980 на ЧСИ ТМ, рег.№ ***, сумите вече са били погасени по давност.

При посочените мотиви съдът намира, че по отношение на ответника не съществува правото на принудително изпълнение спрямо ищеца за сумата от 549,47 лева - главница, договорна лихва в размер на 57,92 лева, както и 65 лева разноси, ведно с всички други акцесорни парични задължения произтичащи от изпълнителен лист по ч.гр.д. №3408/2009г. по описа на СРС, 35 с-в, въз основа на който е било образувано изпълнително дело №2023***0400022/2023г. по описа на ЧСИ РА, рег.№*** на КЧСИ.

На основание чл. 78, ал.1 от ГПК ищецът има право на разноси за държавна такса в размер на 50 лева и адвокатско възнаграждение в размер от 450 лева.

Водим от изложеното, на основание чл.235 и чл.236 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от И. Д. Ц. с ЕГН: *****, с адрес: АДРЕС, иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК вр. чл. 439 ГПК, че по отношение на „ФИРМА” ЕООД, с ЕИК: 11111111, със седалище и адрес на управление: АДРЕС **НЕ СЪЩЕСТВУВА ПРАВОТО НА ПРИНУДИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ** за сумата от 549,47 лева - главница, договорна лихва в размер на 57,92 лева, както и 65 лева разноси, ведно с всички други акцесорни парични задължения произтичащи от изпълнителен лист по ч.гр.д. №3408/2009г. по описа на СРС, 35 с-в, въз основа на който е било образувано изпълнително дело №2023***0400022/2023г. по описа на ЧСИ РА, рег.№*** на КЧСИ.

ОСЪЖДА „„ФИРМА” ЕООД, с ЕИК: 11111111, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на И. Д. Ц. с ЕГН: *****, съдебно-деловодни разноси в размер на 500 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски гра***и съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____